

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 482

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

19 grudnia 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 482/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej	1
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 482/02	Sprawa C-32/21: Postanowienie Trybunału z dnia 3 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judiciaire de Perpignan – Fracja) – RV/Institut national de la statistique et des études économiques (INSEE) i in. [(Wykreślenie sprawy)]	2
2022/C 482/03	Sprawa C-749/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2021 r. w sprawie T-633/20, CNMSE i in./Parlament i Rada, wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez Coordination nationale médicale santé – environnement (CNMSE), European Forum for Vaccine Vigilance (EFVV), Children's Health Defense Europe (CHD Europe), Ligue nationale pour la liberté des vaccinations, Terra Sos-tenible	2
2022/C 482/04	Sprawa C-405/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 6 kwietnia 2022 r. w sprawie T-516/20, Mandelay v EUIPO – Qx World, wniesione w dniu 17 czerwca 2022 r. przez Mandelay Magyarországi Kereskedelmi Kft. (Mandelay Kft.)	3
2022/C 482/05	Sprawa C-498/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 21 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução/C.F.O.	3
2022/C 482/06	Sprawa C-499/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução/J.M.F.T., M.H.D.S.	4

PL

2022/C 482/07	Sprawa C-500/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução/Proyectos, Obras y Servicios de Badajoz SL	5
2022/C 482/08	Sprawa C-595/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 lipca 2022 r. w sprawie T-129/21, Colombani/ESDZ, wniesione w dniu 15 września 2022 r. przez Jeana-Marca Colombaniego	5
2022/C 482/09	Sprawa C-604/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 19 września 2022 r. – IAB Europe/Gegevensbeschermingsautoriteit; przy udziale TR i in.	6
2022/C 482/10	Sprawa C-610/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Pistoia (Włochy) w dniu 23 września 2022 r. – QX/Agos Ducato SpA	7
2022/C 482/11	Sprawa C-614/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 24 września 2022 r. – XXX/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides	8
2022/C 482/12	Sprawa C-615/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-864/19, AI i in./ECDC, wniesione w dniu 23 września 2022 r. przez HV i HW	8
2022/C 482/13	Sprawa C-629/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen (Szwecja) w dniu 7 października 2022 r. – A.L./Migrationsverket	9
2022/C 482/14	Sprawa C-638/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Polska) w dniu 13 października 2022 r. – Rzecznik Praw Dziecka i in.	10
2022/C 482/15	Sprawa C-645/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 13 października 2022 r. – R.A. i in./Luminor Bank AS, działająca przez Luminor Bank AS Lietuvos skyrių	10
2022/C 482/16	Sprawa C-652/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki upravni sud (Chorwacja) w dniu 18 października 2022 r. – Kolin İnşaat Turizm Sanayi ve Ticaret A.Ş./Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave	11
2022/C 482/17	Sprawa C-661/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 20 października 2022 r. – „Bruc Bond” UAB/Lietuvos bankas	12

Sąd

2022/C 482/18	Sprawa T-242/17 RENV: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – S.C./Eulex Kosovo [Klauzula arbitrażowa – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Międzynarodowy personel cywilny misji międzynarodowych Unii Europejskiej – Kolejne umowy o pracę na czas określony – Konkurs wewnętrzny – Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony – Odpowiedzialność umowna – Odpowiedzialność pozaumowna – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Postępowanie zaoczne]	13
2022/C 482/19	Sprawa T-655/19: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti/Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszych decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia]	13
2022/C 482/20	Sprawa T-656/19: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Alfa Acciai/Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszych decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia]	14

2022/C 482/21	Sprawa T-657/19: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Feralpi/Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszej decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności przedstawicieli organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Zasada non bis in idem – Zarzut niezgodności z prawem – Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie – Dowód uczestnictwa w kartelu – Otwarte zdystansowanie się – Nieograniczone prawo orzekania]	15
2022/C 482/22	Sprawa T-667/19: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Ferriere Nord/Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszej decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności przedstawicieli organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Zasada non bis in idem – Zarzut niezgodności z prawem – Dowód uczestnictwa w kartelu – Okoliczności obciążające – Powrót do naruszenia – Okoliczności łagodzące – Równość traktowania – Nieograniczone prawo orzekania]	15
2022/C 482/23	Sprawa T-850/19: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Grecja/Komisja [Pomoc państwa – Działalność związana z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych – Programy pomocy przyznanej przez Grecję w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji państwowych na pożyczki istniejące oraz nowe pożyczki w celu naprawienia szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi – Decyzja uznająca programy pomocy za niezgodne z rynkiem wewnętrznym i niezgodne z prawem oraz nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy – Pomoc ograniczona do poszkodowanych obszarów geograficznych – Korzyść – Selektywny charakter – Zasada dobrej administracji – Czas trwania postępowania – Uzasadnione oczekiwania – Termin przedawnienia – Artykuł 17 rozporządzenia (UE) 2015/1589]	16
2022/C 482/24	Sprawa T-347/20: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Sogia Ellas/Komisja [Pomoc państwa – Działalność związana z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych – Programy pomocy przyznanej przez Grecję w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji państwowych na pożyczki istniejące oraz nowe pożyczki w celu naprawienia szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi – Decyzja uznająca programy pomocy za niezgodne z rynkiem wewnętrznym i niezgodne z prawem oraz nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy – Pomoc ograniczona do poszkodowanych obszarów geograficznych – Korzyść – Selektywny charakter – Zasada podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Zasada dobrej administracji – Prawo do bycia wysłuchanym – Czas trwania postępowania – Uzasadnione oczekiwania – Termin przedawnienia – Artykuł 17 rozporządzenia (UE) 2015/1589]	17
2022/C 482/25	Sprawa T-717/20: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Lenovo Global Technology Belgium/Wspólne Przedsięwzięcie EuroHPC [Zamówienia publiczne – Postępowanie przetargowe – Nabycie, dostawa, instalacja i utrzymanie superkomputerów Leonardo na rzecz zapewniającego hosting podmiotu Cineca – Odrzucenie oferty jednego z oferentów – Równość traktowania – Zasada dobrej administracji – Oczywisty błąd w ocenie]	17
2022/C 482/26	Sprawa T-437/21: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Greenwich Polo Club / EUIPO – Lifestyle Equities (GREENWICH POLO CLUB) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GREENWICH POLO CLUB – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy BEVERLY HILLS POLO CLUB – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą – Artykuł 71 rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 27 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]	18
2022/C 482/27	Sprawa T-716/21: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Kaczorowska/EUIPO – Groupe Marcelle (MAESELLE) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MAESELLE – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy MARCELLE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	19
2022/C 482/28	Sprawa T-718/21: Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Kaczorowska/EUIPO – Groupe Marcelle (MAESELLE) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MAESELLE – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy MARCELLE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	19

2022/C 482/29	Sprawa T-457/21: Postanowienie Sądu z dnia 27 października 2022 r. – Coulter Ventures/EUIPO – iWeb (R) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umożnienie postępowania]	20
2022/C 482/30	Sprawa T-575/22: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – Robin Wood i in./Komisja	21
2022/C 482/31	Sprawa T-596/22: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2022 r. – RH i in./Komisja	22
2022/C 482/32	Sprawa T-606/22: Skarga wniesiona w dniu 29 września 2022 r. – RN/EUIPO	23
2022/C 482/33	Sprawa T-632/22: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2022 r. – Sberbank Europe/EBC	24
2022/C 482/34	Sprawa T-648/22: Skarga wniesiona w dniu 13 października 2022 r. – ClientEarth/Rada	25
2022/C 482/35	Sprawa T-651/22: Skarga wniesiona w dniu 18 października 2022 r. – Shamalov/Rada	26
2022/C 482/36	Sprawa T-658/22: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2022 r. – Allegro/EUIPO (SMART!)	28
2022/C 482/37	Sprawa T-660/22: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2022 r. – Seopult/Komisja	28
2022/C 482/38	Sprawa T-668/22: Skarga wniesiona w dniu 31 października 2022 r. – Nagolimad – Serviços Internacionais/Komisja	29
2022/C 482/39	Sprawa T-669/22: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2022 r. – IP/Komisja	29

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 482/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 472 z 12.12.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 463 z 5.12.2022

Dz.U. C 451 z 28.11.2022

Dz.U. C 441 z 21.11.2022

Dz.U. C 432 z 14.11.2022

Dz.U. C 424 z 7.11.2022

Dz.U. C 418 z 31.10.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału z dnia 3 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judiciaire de Perpignan – Fracja) – RV/Institut national de la statistique et des études économiques (INSEE) i in.

(Sprawa C-32/21) ⁽¹⁾

[(Wykreślenie sprawy)]

(2022/C 482/02)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal Judiciaire de Perpignan

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RV

Strona pozwana: Institut national de la statistique et des études économiques (INSEE), Préfet des Pyrénées-Orientales, Commune de Serralongue

Sentencja

Sprawa C-32/21 zostaje wykreślona z rejestru Trybunału.

⁽¹⁾ Data wpływu: 19.1.21.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2021 r. w sprawie T-633/20, CNMSE i in./Parlament i Rada, wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez Coordination nationale médicale santé – environnement (CNMSE), European Forum for Vaccine Vigilance (EFVV), Children's Health Defense Europe (CHD Europe), Ligue nationale pour la liberté des vaccinations, Terra Sos-tenible

(Sprawa C-749/21 P)

(2022/C 482/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Coordination nationale médicale santé – environnement (CNMSE), European Forum for Vaccine Vigilance (EFVV), Children's Health Defense Europe (CHD Europe), Ligue nationale pour la liberté des vaccinations, Terra Sos-tenible (przedstawiciel: adwokat J.-C. Teissedre)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Postanowieniem z dnia 15 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) odrzucił odwołanie w części w jakiej jest ono oczywiście niedopuszczalne i oddalił je w części w jakiej jest ono oczywiście bezzasadne oraz obciążył wnoszącą je stronę jej własnymi kosztami.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 6 kwietnia 2022 r. w sprawie
T-516/20, Mandelay v EUIPO – Qx World, wniesione w dniu 17 czerwca 2022 r. przez Mandelay
Magyarország Kereskedelmi Kft. (Mandelay Kft.)**

(Sprawa C-405/22 P)

(2022/C 482/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mandelay Magyarország Kereskedelmi Kft. (Mandelay Kft.) (przedstawiciele: V. Luszcz, C. Sár i E. Ulviczki, ügyvédek)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania oraz obciążył Mandelay Kft. własnymi kosztami.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 21 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo
de Resolução/C.F.O.**

(Sprawa C-498/22)

(2022/C 482/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução

Druga strona postępowania: C.F.O.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, która nie została opublikowana zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 ust. 1–4 dyrektywy 2001/24 (¹), jest zgodna z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego zapisanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ogólną zasadą pewności prawa i zasadą równości oraz zakazem wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową wynikającym z art. 21 ust. 2 karty?
- 2) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której wyłączono określone obowiązki z przeniesienia na „bank pomostowy” zwykłej działalności i szeregu składników majątkowych, do których mają zastosowanie środki służące reorganizacji, gdy samo późniejsze działanie „banku pomostowego”, kontrolowanego przez organ publiczny stosujący prawo Unii stworzyło u klientów z przyjmującego państwa członkowskiego uzasadnione oczekiwanie, że bank ten przejął zobowiązania związane z obowiązkami, które bank objęty środkami służącymi reorganizacji miał w stosunku do tych klientów?

- 3) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której przeniesiono na „bank pomostowy” status wierzyciela w umowie kredytu hipotecznego, ale pozostawiono w banku będącym na progu upadłości obowiązek zwrotu kredytobiorcy będącemu konsumentem kwot wpłaconych przez niego z powodu wykorzystania nieuczciwego warunku zawartego w tej umowie jest zgodna z podstawowym prawem własności określonym w art. 17 karty, z zasadą wysokiego poziomu ochrony konsumentów wynikającą z art. 38 karty, art. 6 ust. 1 dyrektywy 1993/13/EWG ⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. i z ogólną zasadą pewności prawa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. 2001, L 125, s. 15).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 22 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo
de Resolução/J.M.F.T., M.H.D.S**

(Sprawa C-499/22)

(2022/C 482/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i druga strona postępowania: Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução

Druga strona postępowania i strona skarżąca: J.M.F.T., M.H.D.S

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, która nie została opublikowana zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 ust. 1–4 dyrektywy 2001/24 ⁽¹⁾, jest zgodna z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego zapisanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ogólną zasadą pewności prawa i zasadą równości oraz zakazem wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową wynikającym z art. 21 ust. 2 karty?
- 2) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której wyłączono określone obowiązki z przeniesienia na „bank pomostowy” zwykłej działalności i szeregu składników majątkowych, do których mają zastosowanie środki służące reorganizacji, gdy samo późniejsze działanie „banku pomostowego”, kontrolowanego przez organ publiczny stosujący prawo Unii stworzyło u klientów z przyjmującego państwa członkowskiego uzasadnione oczekiwanie, że bank ten przejął zobowiązania związane z obowiązkami, które bank objęty środkami służącymi reorganizacji miał w stosunku do tych klientów?

- 3) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której przeniesiono na „bank pomostowy” status wierzyciela w stosunkach umownych zawieranych przez bank objęty środkami służącymi reorganizacji, ale pozostawiono w banku będącym na progu upadłości obowiązek zwrotu klientowi wpłaconych przez niego kwot na podstawie umów unieważnionych z powodu błędu w oświadczeniu woli spowodowanego niewystarczającą informacją przekazaną przez bank, jest zgodna z podstawowym prawem własności określonym w art. 17 karty, z zasadą wysokiego poziomu ochrony konsumentów wynikającą z art. 38 karty i z ogólną zasadą pewności prawa?

(¹) Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. 2001, L 125, s. 15).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 22 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo
de Resolução/Proyectos, Obras y Servicios de Badajoz SL**

(Sprawa C-500/22)

(2022/C 482/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução

Druga strona postępowania: Proyectos, Obras y Servicios de Badajoz SL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 (¹) oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, która nie została opublikowana zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 ust. 1–4 dyrektywy 2001/24, jest zgodna z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego zapisanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ogólną zasadą pewności prawa i zasadą równości oraz zakazem wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową wynikającym z art. 21 ust. 2 karty?
- 2) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której ponownie przeniesiono na bank będący na progu upadłości, wobec którego zastosowano działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, obowiązki wynikające z obligacji dłużnej niepodporządkowanej, która została nabyta przez osobę trzecią, gdy te obowiązki wchodziły w zakres majątku „banku pomostowego”, jest zgodna z podstawowym prawem własności określonym w art. 17 karty i z ogólną zasadą pewności prawa?

(¹) Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. 2001, L 125, s. 15).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 lipca 2022 r. w sprawie T-129/21,
Colombani/ESDZ, wniesione w dniu 15 września 2022 r. przez Jeana-Marca Colombaniego**

(Sprawa C-595/22 P)

(2022/C 482/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Marc Colombani (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 lipca 2022 r. w sprawie T-129/21, Colombani/ESDZ
- rozstrzygnięcie sprawy i
 - stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ z dnia 17 kwietnia 2020 r. o odrzuceniu kandydatury wnoszącego odwołanie na stanowisko dyrektora ds. Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu (ogłoszenie o naborze 2020/48);
 - stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ z dnia 6 lipca 2020 r. o odrzuceniu kandydatury wnoszącego odwołanie na stanowisko szefa delegatury Unii w Kanadzie (ogłoszenie o naborze 2022/134).
- Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie powołuje się na szereg błędów, które popełnił Sąd, uznając żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 17 kwietnia 2020 r. za niedopuszczalne.

Uznając, że wnoszący odwołanie zobowiązał się w drodze ugody z dnia 9 lutego 2021 r. zawartej z ESDZ w sprawie T-507/20, Colombani/ESDZ, do zrzeczenia się prawa do zaskarżenia decyzji o odrzuceniu jego kandydatury na stanowisko oddelegowanego dyrektora, Sąd i) naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni ugody; ii) orzekł *infra petita*; iii) nie uwzględnił interesu wnoszącego odwołanie w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji; i iv) popełnił błąd w analizie przesłanek wymaganych do powołania się na wadliwość oświadczenia woli wnoszącego odwołanie przy podpisywaniu tej ugody.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie jego praw procesowych przez Sąd poprzez ograniczenie badania sprawy co do istoty wyłącznie do decyzji z dnia 6 lipca 2020 r., bez przeprowadzenia analizy zarzutów co do istoty w zakresie, w jakim dotyczą one również decyzji z dnia 17 kwietnia 2020 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 19 września 2022 r. – IAB Europe/Gegevensbeschermingsautoriteit; przy udziale TR i in.

(Sprawa C-604/22)

(2022/C 482/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IAB Europe

Druga strona postępowania: Gegevensbeschermingsautoriteit

Przy udziale: TR, UV, SP, Fundacja Panoptikon, Stichting Bits of Freedom, Ligue des Droits Humains VZW

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2016/679⁽¹⁾ z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE w związku z art. 7 i 8 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że ciąg znaków, który zawiera preferencje użytkownika Internetu w odniesieniu do przetwarzania jego danych osobowych w sposób ustrukturyzowany i nadający się do odczytu maszynowego, stanowi dane osobowe w rozumieniu wyżej wymienionego przepisu w odniesieniu do (1) organizacji sektorowej, która udostępnia swoim członkom standard, w którym określa dla nich praktyczny i techniczny sposób generowania, przechowywania lub rozpowszechniania tego ciągu oraz (2) podmiotów, które wdrożyły ten standard na swoich stronach internetowych lub w swoich aplikacjach, a zatem mają w ten sposób dostęp do tego ciągu znaków?
- b) Czy ma przy tym znaczenie to, czy implementacja tego standardu oznacza, że ten ciąg znaków jest dostępny razem z adresem IP?
- c) Czy odpowiedź na pytania a) oraz b) byłaby inna, jeżeli ta określająca normy organizacja sektorowa sama nie miałaby z mocy prawa dostępu do tych danych osobowych, które są w ramach tego standardu przetwarzane przez jej członków?
- 2) a) Czy art. 4 ust. 7 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE w związku z art. 7 i 8 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że określająca normy organizacja sektorowa powinna być uznana za administratora danych osobowych w sytuacji, gdy udostępnia ona swoim członkom standard zarządzania zgodami, który oprócz wiążących ram technicznych, zawiera reguły określające dokładnie, w jaki sposób te dane zawierające zgody, stanowiące dane osobowe, powinny być przechowywane i rozpowszechniane?
- b) Czy odpowiedź na pytanie a) byłaby inna, jeżeli ta organizacja sektorowa sama nie miałaby z mocy prawa dostępu do tych danych osobowych, które są w ramach tego standardu przetwarzane przez jej członków?
- c) Jeżeli określająca normy organizacja sektorowa powinna być uznana za administratora lub współadministratora danych zawierających preferencje użytkowników Internetu, to czy ten status (współ)administratora określającej normy organizacji sektorowej rozciąga się również automatycznie na kolejne przetwarzanie przez podmioty trzecie, dla których uzyskano preferencje użytkowników Internetu, takie jak na przykład stosowanie ukierunkowanych reklam internetowych przez wydawców i sprzedawców?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EU) 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Pistoia
(Włochy) w dniu 23 września 2022 r. – QX/Agos Ducato SpA**

(Sprawa C-610/22)

(2022/C 482/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Pistoia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QX

Strona pozwana: Agos Ducato SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy sformułowanie „aby przepisy, które przyjęły w wykonaniu [tej] dyrektywy, nie były omijane poprzez specjalny sposób formułowania umów”, przewidziane w art. 14 ust. 2 dyrektywy 87/102/EWG⁽¹⁾, obejmuje tylko przypadki braku wskazania RRSO w umowie, czy także przypadki błędnego wskazania RRSO w samej umowie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. 1987, L 42, s. 48).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 24 września 2022 r. – XXX/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides**

(Sprawa C-614/22)

(2022/C 482/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Coseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX

Druga strona postępowania: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) ⁽¹⁾ – który nie został transponowany do prawa belgijskiego jako norma przewidująca przyznanie zezwolenia na pobyt lub ochrony międzynarodowej matce dziecka uznanego za uchodźcę w Belgii, które przybyło tam wraz ze swoją matką – może mieć bezpośredni skutek?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy, w braku transpozycji, art. 23 dyrektywy 2011/95 przyznaje matce dziecka uznanego za uchodźcę w Belgii, które przybyło tam wraz ze swoją matką, prawo do ubiegania się o świadczenia, o których mowa w art. 24–35, w tym o zezwolenie na pobyt umożliwiające jej legalne zamieszkanie w Belgii wraz z rodziną, czy też prawo do uzyskania ochrony międzynarodowej, nawet jeśli owa matka nie spełnia indywidualnie warunków koniecznych do uzyskania ochrony międzynarodowej?

- 2) Czy skuteczność (effet utile) art. 23 dyrektywy 2011/95, interpretowanego w świetle art. 7, 18 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, wymaga, aby państwo członkowskie, które nie ukształtowało swojego prawa krajowego w taki sposób, aby członkowie rodziny [w rozumieniu art. 2 lit. j) wspomnianej dyrektywy] beneficjenta takiego statusu mogli, jeśli nie spełniają indywidualnie warunków przyznania tego statusu, ubiegać się o określone świadczenia, uznało prawo wspomnianych członków rodziny do uzyskania pochodnego statusu uchodźcy, tak aby mogli oni ubiegać się o rzeczone świadczenia w celu utrzymania jedności rodziny?
- 3) Czy art. 20 i 23 dyrektywy 2011/95, interpretowane w świetle art. 7, 18 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, wymagają, aby państwo członkowskie, które nie ukształtowało swojego prawa krajowego w taki sposób, aby rodzice małoletniego uchodźcy mogli korzystać ze świadczeń wymienionych w art. 24–35 dyrektywy, [umożliwiło tym rodzicom] korzystanie z pochodnej ochrony międzynarodowej w celu priorytetowego potraktowania kwestii najlepszego zabezpieczenia interesu dziecka i zapewnienia skuteczności statusu uchodźcy tego dziecka?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-864/19, AI
i in./ECDC, wniesione w dniu 23 września 2022 r. przez HV i HW**

(Sprawa C-615/22 P)

(2022/C 482/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: HV i HW (przedstawiciel: adwokaci L. Levi and A. Champetier)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób, AI i HY

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie zasadności wniesionego do Sądu odwołania w zakresie, w jakim zmierza ono do: stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 11 lutego 2019 r. oddalającej wniosek wnoszących odwołanie z dnia 11 października 2018 r. o przyznanie odszkodowania; stwierdzenia nieważności – w razie potrzeby – decyzji z dnia 10 września 2019 r. oddalającej zażalenie wnoszących odwołanie z dnia 10 maja 2019 r.; oraz zasądzenia na rzecz wnoszących odwołanie zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia pieniężnego za poniesioną przez nich szkodę i doznaną krzywdę;
- zasądzenie na rzecz wnoszących odwołanie zwrotu kosztów w odniesieniu do postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie określonej w art. 24 regulaminu pracowniczego zasady obowiązku wspomagania w związku lub bez związku z podręcznikiem doradcy ds. poufności ECDC. Naruszenie prawa w określeniu zakresu tego obowiązku w braku formalnego wniosku o udzielenie wsparcia. Naruszenie obowiązku zapewnienia zdrowych, bezpiecznych i godnych warunków pracy

Błąd w kwalifikacji prawnej stanu faktycznego polegający na uznaniu, że dokumenty z akt sprawy nie pociągały za sobą obowiązku wspomagania ze strony pozwanego. Przeinaczanie faktów i dowodów.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten
i Göteborg, migrationsdomstolen (Szwecja) w dniu 7 października 2022 r. – A.L./Migrationsverket**

(Sprawa C-629/22)

(2022/C 482/13)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.L.

Strona przeciwna: Migrationsverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Jak należy rozumieć art. 6 ust. 2 dyrektywy powrotowej⁽¹⁾? Czy przepis ten oznacza, że obywatela państwa trzeciego należy wezwać do natychmiastowego powrotu z państwa członkowskiego, w którym przebywa on nielegalnie, do państwa członkowskiego, w którym posiada on ważne zezwolenie na pobyt, chyba że ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa narodowego konieczny jest natychmiastowy wyjazd tego obywatela państwa trzeciego?
- 2) Czy dyrektywa powrotowa lub inny akt prawa Unii określają, jakie są konsekwencje niewystosowania przez organ krajowy koniecznego wezwania na podstawie art. 6 ust. 2 dyrektywy powrotowej? Czy niewystosowanie koniecznego wezwania skutkuje nieważnością decyzji o wydaleniu i decyzji o zakazie powrotu?
- 3) Jeżeli z art. 6 ust. 2 dyrektywy powrotowej wynika obowiązek wystosowania takiego wezwania i wypływa taki skutek, to czy ów przepis jest wystarczająco jasny i precyzyjny, aby móc wywierać skutek bezpośredni?
- 4) Czy uregulowanie krajowe, takie jak szwedzka norma zawarta w rozdz. 8 § 6a ustawy o cudzoziemcach, które wprowadza dodatkowe wyjątki od ewentualnego obowiązku wystosowania wezwania, jest zgodne z prawem Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny
w Warszawie (Polska) w dniu 13 października 2022 r. – Rzecznik Praw Dziecka i in.**

(Sprawa C-638/22)

(2022/C 482/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: T.C., Rzecznik Praw Dziecka, Prokurator Generalny

Przy udziale: M.C., Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000⁽¹⁾, oraz art. 22, art. 24, art. 27 ust. 6 i art. 28 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (przekształcenie)⁽²⁾, w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, sprzeciwiają się stosowaniu przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym w sprawach o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką prowadzonych na podstawie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 r., na żądanie Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Dziecka lub Rzecznika Praw Obywatelskich zgłoszone Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie w terminie nieprzekraczającym dwóch tygodni od dnia uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie odebrania osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką, wstrzymuje się z mocy prawa wykonanie tego postanowienia?

⁽¹⁾ Dz. U. 2003, L 338, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 19 Tom 006 P. 243 – 271

⁽²⁾ Dz.U. 2019, L 178, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis
Teismas (Litwa) w dniu 13 października 2022 r. – R.A. i in./Luminor Bank AS, działająca przez
Luminor Bank AS Lietuvos skyrių**

(Sprawa C-645/22)

(2022/C 482/15)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące w pierwszej instancji, strony wnoszące odwołanie i strony wnoszące skargę kasacyjną: R.A. i in.

Strona pozwana w pierwszej instancji i strona wnosząca skargę kasacyjną: Luminor Bank AS, działająca przez Luminor Bank AS Lietuvos skyrių [Luminor Bank AS oddział na Litwie]

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy konsument wyraża wolę utrzymania umowy w mocy w drodze zastąpienia zawartego w niej nieuczciwego warunku, sąd może, ustalwszy, iż umowa nie może pozostać ważna po usunięciu warunku uznanego za nieuczciwy, orzec w przedmiocie zastąpienia nieuczciwego warunku bez uprzedniego zbadania możliwości unieważnienia umowy w całości?

- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze zależy od tego, czy sąd krajowy ma możliwość zastąpienia nieuczciwego warunku zawartego w umowie przepisem o charakterze dyspozytywnym lub przepisem prawa krajowego stosowanym za obopólnym porozumieniem stron danej umowy?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki upravni sud
(Chorwacja) w dniu 18 października 2022 r. – Kolin Inšaat Turizm Sanayi ve Ticaret A.Ş./Državna
komisija za kontrolu postupaka javne nabave**

(Sprawa C-652/22)

(2022/C 482/16)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Visoki upravni sud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kolin Inšaat Turizm Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Druga strona postępowania: Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 76 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE (¹) w związku z art. 36 tej dyrektywy zezwala na to, by podmiot zamawiający uwzględnił dokumenty, które oferent dostarczył po raz pierwszy po upływie terminu na złożenie ofert, a które to dokumenty nie były zawarte w pierwotnej ofercie i w których wykazano okoliczności, których oferent nie wskazywał w pierwotnej ofercie?
- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy art. 76 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE w związku z art. 36 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by po tym, jak pierwsza decyzja o udzieleniu zamówienia została unieważniona, a sprawa została przekazana podmiotowi zamawiającemu do ponownego przeprowadzenia badania i oceny ofert, instytucja zamawiająca zażądała od wykonawcy dodatkowych dokumentów wykazujących spełnienie warunków udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, które to dokumenty nie były zawarte w pierwotnej ofercie, takich jak wykaz wykonanych robót uzupełniony o odniesienie, którego nie zawierał pierwotny wykaz robót, czyli które nie było częścią składową pierwotnej oferty?
- 3) Czy art. 76 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE w związku z art. 36 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by po tym, jak pierwsza decyzja o udzieleniu zamówienia została unieważniona, a sprawa została przekazana podmiotowi zamawiającemu do ponownego przeprowadzenia badania i oceny ofert, wykonawca dostarczył instytucji zamawiającej dokumenty wykazujące spełnienie warunków udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, które nie były zawarte w pierwotnej ofercie, takie jak wykaz wykonanych robót uzupełniony o odniesienie, którego nie zawierał pierwotny wykaz robót, czyli które nie było częścią składową pierwotnej oferty?

(¹) Dz.U. 2014, L 94, s. 243.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 20 października 2022 r. – „Bruc Bond” UAB/Lietuvos bankas

(Sprawa C-661/22)

(2022/C 482/17)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Bruc Bond” UAB

Druga strona postępowania: Lietuvos bankas

Pytania prejudycjalne

Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, w których instytucja płatnicza przyjmuje środki pieniężne bez konkretnego zlecenia płatniczego mającego na celu dokonanie ich transferu w tym samym lub następnym dniu roboczym i te środki pieniężne pozostają na rachunku instytucji płatniczej przeznaczonym do dokonywania transakcji płatniczych przez okres dłuższy niż terminy wykonania usługi płatniczej określone w przepisach, czynności instytucji płatniczej należy uznać za:

- (a) element wykonywanej przez instytucję płatniczą usługi płatniczej lub transakcji płatniczej w rozumieniu art. 4 pkt 3 i 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, i uchylającej dyrektywę 2007/64/WE ⁽¹⁾; lub
- (b) emisję pieniądza elektronicznego w rozumieniu w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, i uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. 2015, L 337, s. 35).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. 2009, L 267, s. 7).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – S.C./Eulex Kosovo

(Sprawa T-242/17 RENV) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Międzynarodowy personel cywilny misji międzynarodowych Unii Europejskiej – Kolejne umowy o pracę na czas określony – Konkurs wewnętrzny – Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony – Odpowiedzialność umowna – Odpowiedzialność pozaumowna – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Postępowanie zaoczne]

(2022/C 482/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SC (przedstawiciel: adwokat A. Kunst)

Strona pozwana: Eulex Kosovo (Prisztina, Kosowo) (przedstawiciele: L.-G. Wigemark, pełnomocnik, wspierany przez adwokata E. Raoulta)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 272 i 268 TFUE skarżąca wnosi, w istocie, do Sądu, po stwierdzeniu, po pierwsze, że Eulex Kosovo naruszyła swoje zobowiązania umowne i pozaumowne, oraz, po drugie, że decyzja o nieuwzględnieniu jej kandydatury w wyniku konkursu wewnętrznego przeprowadzonego w dniu 19 lipca 2016 r. na stanowisko prokuratora i wynikająca z niej decyzja o nieprzedłużeniu jej ostatniej umowy o pracę są niezgodne z prawem, o zasądzeniu od Eulex Kosovo na jej rzecz naprawienia szkód majątkowych i krzywdy, które doznała w konsekwencji tych decyzji.

Sentencja

- 1) Eulex Kosovo zostaje zobowiązana do zapłaty na rzecz SC odszkodowania za poniesioną przez nią szkodę majątkową w wysokości stanowiącej równowartość 19-miesięcznego wynagrodzenia brutto, powiększoną o dietyienne i podwyżki wynagrodzenia, które by jej przysługiwały w przypadku przedłużenia jej umowy o pracę do dnia 14 czerwca 2018 r., jak również zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę, oszacowanego ex aequo i bono na 50 000 EUR.
- 2) Eulex Kosovo pokrywa koszty związane z niniejszym postępowaniem, jak również postępowaniem w sprawie T-730/18 P oraz postępowaniem w sprawie T-242/17.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti/Komisja

(Sprawa T-655/19) ⁽¹⁾

[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszych decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia]

(2022/C 482/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferriera Valsabbia SpA (Odolo, Włochy), Valsabbia Investimenti SpA (Odolo) (przedstawiciele: adwokaci D. Fosselard, D. Slater i G. Carnazza)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, G. Conte i C. Sjödin, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata P. Manziniego)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2019) 4969 final z dnia 4 lipca 2019 r. dotyczącej naruszenia art. 65 traktatu EWWiS (sprawa AT.37956) – Pręty zbrojeniowe) w zakresie, w jakim stwierdzono w niej naruszenie tego przepisu przez skarżące i nałożono na nie solidarnie grzywnę w wysokości 5,125 mln EUR.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ferriera Valsabbia SpA i Valsabbia Investimenti SpA zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Alfa Acciai/Komisja

(Sprawa T-656/19) ⁽¹⁾

[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszych decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia]

(2022/C 482/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alfa Acciai SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Fosselard, D. Slater i G. Carnazza)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, G. Conte i C. Sjödin, pełnomocnicy, których wspierał adwokat P. Manzini)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2019) 4969 final z dnia 4 lipca 2019 r. dotyczącej naruszenia art. 65 traktatu EWWiS (sprawa AT.37956) – Pręty zbrojeniowe) w zakresie, w jakim stwierdzono w niej naruszenie tego przepisu przez skarżącą i nałożono na nią grzywnę w wysokości 3,587 mln EUR.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Alfa Acciai SpA zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Feralpi/Komisja

(Sprawa T-657/19) ⁽¹⁾

[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszej decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności przedstawicieli organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Zasada non bis in idem – Zarzut niezgodności z prawem – Jednolite, złożone i ciągle naruszenie – Dowód uczestnictwa w kartelu – Otwarte zdystansowanie się – Nieograniczone prawo orzekania]

(2022/C 482/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Feralpi Holding SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: G. Roberti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, G. Conte i C. Sjödin, pełnomocnicy, których wspierał P. Manzini, adwokat)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2019) 4969 final z dnia 4 lipca 2019 r. dotyczącej naruszenia art. 65 EWWiS (AT.37956 – Pręty zbrojeniowe do betonu) lub uchylenia grzywny nałożonej na skarżącą czy też zmniejszenia jej kwoty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Feralpi Holding SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z dnia 25.11.2019.

Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2022 r. – Ferriere Nord/Komisja

(Sprawa T-667/19) ⁽¹⁾

[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek prętów zbrojeniowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Ustalanie cen – Ograniczanie i kontrolowanie produkcji i sprzedaży – Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszej decyzji – Przeprowadzenie nowego przesłuchania w obecności przedstawicieli organów ochrony konkurencji państw członkowskich – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Zasada non bis in idem – Zarzut niezgodności z prawem – Dowód uczestnictwa w kartelu – Okoliczności obciążające – Powrót do naruszenia – Okoliczności łagodzące – Równość traktowania – Nieograniczone prawo orzekania]

(2022/C 482/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferriere Nord SpA (Osoppo, Włochy) (przedstawiciele: W. Viscardini, G. Donà i B. Comparini, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, G. Conte i C. Sjödin, pełnomocnicy, których wspierał M. Moretto, adwokat)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: O. Segnana i E. Ambrosini, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie przede wszystkim stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2019) 4969 final z dnia 4 lipca 2019 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (AT.37956 – Pręty zbrojeniowe do betonu) a także, tytułem ewentualnym, zmniejszenia kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ferriere Nord SpA zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C C 399 z 25.11.2019

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Grecja/Komisja

(Sprawa T-850/19) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Działalność związana z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych – Programy pomocy przyznanej przez Grecję w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji państwowych na pożyczki istniejące oraz nowe pożyczki w celu naprawienia szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi – Decyzja uznająca programy pomocy za niezgodne z rynkiem wewnętrznym i niezgodne z prawem oraz nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy – Pomoc ograniczona do poszkodowanych obszarów geograficznych – Korzyść – Selektywny charakter – Zasada dobrej administracji – Czas trwania postępowania – Uzasadnione oczekiwania – Termin przedawnienia – Artykuł 17 rozporządzenia (UE) 2015/1589]

(2022/C 482/23)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Tsaousi, E. Leftheriotou i A. V. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i T. Ramopoulos, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE Republika Grecka wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2020/394 z dnia 7 października 2019 r. dotyczącej środków SA.39119 (2016/C) (ex 2015/NN) (ex 2014/CP), wdrożonych przez Republikę Grecką w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji związanych z pożarami w 2007 r. ([...] decyzja dotyczy wyłącznie sektora rolnego) (Dz.U. 2020, L 76, s. 4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Sogia Ellas/Komisja(Sprawa T-347/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Działalność związana z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych – Programy pomocy przyznanej przez Grecję w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji państwowych na pożyczki istniejące oraz nowe pożyczki w celu naprawienia szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi – Decyzja uznająca programy pomocy za niezgodne z rynkiem wewnętrznym i niezgodne z prawem oraz nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy – Pomoc ograniczona do poszkodowanych obszarów geograficznych – Korzyść – Selektywny charakter – Zasada podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Zasada dobrej administracji – Prawo do bycia wysłuchanym – Czas trwania postępowania – Uzasadnione oczekiwania – Termin przedawnienia – Artykuł 17 rozporządzenia (UE) 2015/1589]

(2022/C 482/24)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Sogia Ellas AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Bernitsas, M. Androulakaki, A. Patsalia i E. Kalogiannis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i T. Ramopoulos, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Myloi Sogias AE (Maroussi, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas i A. Pappas)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2020/394 z dnia 7 października 2019 r. dotyczącej środków SA.39119 (2016/C) (ex 2015/NN) (ex 2014/CP), wdrożonych przez Republikę Grecką w formie dotacji na spłatę odsetek i gwarancji związanych z pożarami w 2007 r. (decyzja dotyczy wyłącznie sektora rolnego) (Dz.U. 2020, L 76, s. 4)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sogia Ellas AE pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Myloi Sogias AE pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Lenovo Global Technology Belgium/Wspólne Przedsięwzięcie EuroHPC(Sprawa T-717/20) ⁽¹⁾

[Zamówienia publiczne – Postępowanie przetargowe – Nabycie, dostawa, instalacja i utrzymanie superkomputerów Leonardo na rzecz zapewniającego hosting podmiotu Cineca – Odrzucenie oferty jednego z oferentów – Równość traktowania – Zasada dobrej administracji – Oczywisty błąd w ocenie]

(2022/C 482/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lenovo Global Technology Belgium BV (Machelen, Belgia) (przedstawiciele: S. Sakellariou, G. Forwood i F. Abou Zeid, adwokaci)

Strona pozwana: Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali (przedstawiciele: P.-E. Partsch i F. Dewald, adwokaci)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. André, M. Ilkova, P.-J. Loewenthal, C. Vollrath i T. Van Noyen, pełnomocnicy)

Przedmiot

W swej opartej na art. 263 TFUE skardze skarżąca zwraca się o stwierdzenie nieważności wydanej przez Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali (EuroHPC) decyzji Ares(2020)5103538 z dnia 29 września 2020 r., odrzucającej ofertę złożoną przez nią w ramach procedury udzielania zamówień publicznych SMART 2019/1084 w odniesieniu do części 3 dotyczącej nabycia, dostawy, instalacji i utrzymania superkomputera Leonardo na rzecz zapewniającego hosting podmiotu CINECA i udzielającej zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Lenovo Global Technology Belgium BV pokrywa własne koszty oraz te poniesione przez Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali (EuroHPC).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Greenwich Polo Club / EUIPO – Lifestyle Equities (GREENWICH POLO CLUB)

(Sprawa T-437/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GREENWICH POLO CLUB – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy BEVERLY HILLS POLO CLUB – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą – Artykuł 71 rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 27 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]

(2022/C 482/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Greenwich Polo Club, Inc. (Greenwich, Connecticut, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciel: adwokat R. Zammitt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: T. Frydendahl i J. Ivanauskas, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Lifestyle Equities CV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat S. Terpstra)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 10 maja 2021 r. (sprawa R 300/2020-1) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między interwenientem, Lifestyle Equities CV, a skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Greenwich Polo Club, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 401 z 4.10.2021.

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Kaczorowska/EUIPO – Groupe Marcelle (MAESELLE)
(Sprawa T-716/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MAESELLE – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy MARCELLE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 482/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Katarzyna Kaczorowska (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: radca prawny P. Kurcman)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Chylińska i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Groupe Marcelle Inc. (Lachine, Québec, Kanada)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE, skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 września 2021 r. (sprawa R 670/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Katarzyna Kaczorowska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Wyrok Sądu z dnia 19 października 2022 r. – Kaczorowska/EUIPO – Groupe Marcelle (MAESELLE)
(Sprawa T-718/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MAESELLE – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy MARCELLE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 482/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Katarzyna Kaczorowska (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: radca prawny P. Kurcman)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Chylińska i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Groupe Marcelle Inc. (Lachine, Québec, Kanada)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE, skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 września 2021 r. (sprawa R 671/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Katarzyna Kaczorowska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 2 z 3.1.22.

Postanowienie Sądu z dnia 27 października 2022 r. – Coulter Ventures/EUIPO – iWeb (R)

(Sprawa T-457/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania]

(2022/C 482/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Coulter Ventures LLC (Columbus, Ohio, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci R. Dissmann, L. Jones i M. Lotz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: iWeb GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Boddien)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 2 czerwca 2021 r. (sprawa R 2789/2019-4).

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Coulter Ventures LLC i iWeb GmbH pokrywają własne koszty oraz po połowie koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 27.9.2021.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2022 r. – Robin Wood i in./Komisja**(Sprawa T-575/22)**

(2022/C 482/30)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV (Hamburg, Niemcy) i 6 innych skarżących (przedstawiciel: C. Baldon, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o sygnaturze Ares(2022)4939323 z dnia 6 lipca 2022 r., w której Komisja oddaliła wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożony w dniu 3 lutego 2022 r. przez stronę skarżącą na podstawie art. 10 rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 w sprawie konwencji z Aarhus;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżącą podnosi następujące zarzuty.

1. W odniesieniu do „gospodarki leśnej” strona skarżącą podnosi sześć zarzutów, twierdząc, że zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu:
 - naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do kryteriów ustalania kiedy działalność ma istotny wkład w łagodzenie zmian klimat;
 - naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do zwolnienia z analizy korzyści klimatycznych gospodarstw leśnych poniżej 13 ha w ramach kryteriów dotyczących istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimat;
 - naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do kryteriów ustalania kiedy rozpatrywana działalność nie wyrządza poważnych szkód w adaptacji do zmian klimatu;
 - naruszeń prawa w odniesieniu do kryteriów ustalania kiedy rozpatrywana działalność nie wyrządza poważnych szkód przejściu na gospodarkę w obiegu zamkniętym;
 - naruszeń prawa w odniesieniu do kryteriów ustalania kiedy działalność nie powoduje poważnych szkód w zakresie łagodzenia skutków zmiany klimatu;
 - naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do kryteriów ustalania czy dana działalność nie powoduje poważnych szkód w zakresie ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów.
2. W odniesieniu do „działalności w zakresie bioenergii leśnej” strona skarżącą podnosi sześć zarzutów, twierdząc, że zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu:
 - oczywistych błędów w ocenie obarczających wniosek, że kryterium w postaci „istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu” jest właściwe dla ustalenia, że dana działalność w istotnym stopniu przyczynia się do łagodzenia zmian klimatu;
 - naruszeń prawa w odniesieniu do standardów ustalania technicznych kryteriów kwalifikacji;
 - oczywistych błędów w ocenie prowadzących do uznania, że podstawą kryterium w postaci „istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu” w odniesieniu do działalności w zakresie bioenergii leśnej są rozstrzygające dowody naukowe i zasada ostrożności;

- oczywistych błędów w ocenie prowadzących do ustalenia, że kryterium „nie czyni poważnych szkód”, w odniesieniu do działalności w zakresie bioenergii leśnej gwarantuje, że ta działalność nie wyrządza poważnych szkód innym celom środowiskowym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r.⁽¹⁾;
- naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do kryteriów dotyczących istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu;
- naruszeń prawa i błędów w ocenie w zakresie stosowania porozumienia paryskiego i Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020 L 198, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2022 r. – RH i in./Komisja

(Sprawa T-596/22)

(2022/C 482/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RH, RI, RJ, RK, RL (przedstawiciel: adwokat P. Holtrop)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 czerwca 2022 r., C(2022) 3942 wersja ostateczna, pomoc państwa SA. 102454 (2022/N) – Hiszpania i SA. 102569 (2022/N) – Portugalia – dotyczącej mechanizmu dostosowania kosztów produkcji w celu obniżenia ceny hurtowej energii elektrycznej na rynku iberyjskim,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja dopuściła się błędu w ustaleniach faktycznych, nie zrozumiałwszy funkcjonowania krajowego środka pomocy państwa.

Komisja nie zrozumiała prawidłowo funkcjonowania środka w *Real Decreto-Ley 10/2022*⁽¹⁾. Z analizy przeprowadzonej przez Komisję w zaskarżonej decyzji nie wynika, że Komisja ma świadomość, iż zwolnienie dotyczące zabezpieczonych dostaw energii elektrycznej nie obejmuje wszystkich możliwych zabezpieczeń, ponieważ w niektórych ustępach odnosi się ono do uczestników rynku hurtowego, podczas gdy w innych uznaje się, że dotyczy ono każdego zabezpieczenia. Skutkiem tego Komisja nie uwzględniła pozycji strony skarżącej i błędnie stwierdzając, że program pomocy państwa jest zgodny z prawem UE.

2. Zarzut drugi, zgodnie z którym środek przewidziany w *Real Decreto-Ley 10/2022* nie jest ani odpowiedni, ani proporcjonalny:

- mimo że mechanizm pomocy państwa jest dobrze ukierunkowany na osiągnięcie swojego celu można było zastosować inne, mniej uciążliwe środki, które nie wpłynęłyby negatywnie na pozycję strony skarżącej na rynku;
- ponadto zapobiegłyby one zakłóceniom, które są konsekwencją programu pomocy, takim jak postawienie strony skarżącej w niekorzystnej sytuacji w stosunku do konkurentów rynkowych o odmiennej strukturze zaopatrzenia w energię lub przysparzając spółce niespodziewanych zysków, za pomocą którego strona skarżąca zabezpieczyła część swojego zużycia energii elektrycznej, oraz jej klientów.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym środek przewidziany w *Real Decreto-Ley* 10/2022 nie jest zgodny z art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/943 ⁽²⁾ oraz art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/944 ⁽³⁾:

- pomoc państwa nie jest zgodna z wyjątkami od swobodnego ustalania cen przewidzianymi w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2019/944, ponieważ istnieje możliwość zastosowania innych, mniej uciążliwych środków;
- ponadto środek ten powoduje po stronie skarżącej nieproporcjonalne koszty dodatkowe, które zgodnie z następującym uzasadnieniem mają charakter dyskryminujący.

4. Zarzut czwarty, dotyczący dyskryminacji:

- nieobjęcie wszystkich zabezpieczeń wyłączeniem z mechanizmu dostosowawczego ma charakter dyskryminujący. Kryteria wyłączenia nie są istotne, ponieważ zarówno nabywcy na rynku hurtowym, jak i inne podmioty rynkowe są w stanie zawierać umowy w przedmiocie podobnych zabezpieczeń uzyskując równoważne umowne struktury* w zakresie dostaw energii;
- ponadto dyskryminacja jest tym bardziej istotna, że podobieństwa te wynikają z liberalizacji sektora na podstawie prawa UE. Strona skarżąca nie znała żadnego uzasadnienia tej dyskryminacji, ale uważają, że jest mało prawdopodobne, aby jakiekolwiek wyjaśnienie miało charakter proporcjonalny.

5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia przez Komisję uzasadnionych oczekiwań strony skarżącej.

Strona skarżąca zachowała się zgodnie ze wskazówkami i zachętami instytucji europejskich, a w szczególności Komisji. Zachowywała się zatem jak aktywne i świadome ekologicznie konsumentki i podpisały umowę z przedsiębiorstwem innym niż ich dostawca energii, które gwarantowało, że cała zużywana przez nie energia elektryczna pochodziła z odnawialnego źródła. Komisja naruszyła jednak to oczekiwanie i zatwierdziła środek, który nakładał na nich karę za stosowanie takiej umownej struktury w zakresie dostaw energii.

⁽¹⁾ *Real Decreto-ley* 10/2022, de 13 de mayo, por el que se establece con carácter temporal un mecanismo de ajuste de costes de producción para la reducción del precio de la electricidad en el mercado mayorista (Dekret królewski 10/2022 z dnia 13 maja 2022 r. ustanawiający tymczasowy mechanizm dostosowania kosztów produkcji w celu obniżenia ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/943 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej (przekształcenie) (Dz.U. 2019 L 158, s. 54).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (przekształcenie) (Dz.U. 2019 L 158, s. 125).

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2022 r. – RN/EUIPO

(Sprawa T-606/22)

(2022/C 482/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RN (przedstawiciel: adwokat S. Moya Felix)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego (dyrektora wykonawczego EUIPO) z dnia 4 lipca 2022 r. dotyczącej odpowiedzi na zażalenie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego na brak wypłaty dodatku edukacyjnego na rzecz skarżącego w określonych okresach oraz braku uznania prawa skarżącego do otrzymywania połowy pełnych dodatków rodzinnych (obejmujących 1/3 dodatku na gospodarstwo domowe, dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu oraz dodatek edukacyjny na syna skarżącego) od określonej daty;

- stwierdzenie, w konsekwencji, prawa skarżącego do tych świadczeń rodzinnych (dodatku edukacyjnego w określonych okresach, a także połowy świadczeń rodzinnych, obejmujących 1/3 dodatku na gospodarstwo domowe, dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu oraz dodatku edukacyjnego na syna skarżącego) od określonej daty;
- obciążenie organu powołującego (EUIPO) całością kosztów postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 67 w związku z art. 63 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej⁽¹⁾.

EUIPO nie uszanowało orzeczenia wydanego przez sąd krajowy w dniu 28 listopada 2021 r. dotyczącego prawa do pieczy, ponieważ EUIPO uważa, iż 50 % dodatków rodzinnych nie należy wypłacać skarżącemu, lecz tylko drugiemu rodzicowi, urzędnikowi EUIPO, z bardzo uznaniowych powodów, takich jak to, że orzeczenie sądu krajowego nie precyzuje, czy syn skarżącego mieszka z obojgiem rodziców przez dokładnie 50 % czasu. EUIPO przeinaczyło fakty, ponieważ zazwyczaj orzeczenia sądu rodzinnego nie precyzują okresów czasu, godzin czy dni.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 1, 2, 3 załącznika VII regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w zakresie dodatków rodzinnych.

Skarżący kwestionuje zatem decyzję organu powołującego EUIPO nie tylko w zakresie odmowy przyznania połowy dodatków rodzinnych od określonej daty, ale także w zakresie odmowy przyznania dodatków edukacyjnych za określone okresy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 31 (EWG), 11 (EWEA) ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej Unii (Dz.U. 1962, P 045, s. 1385).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2022 r. – Sberbank Europe/EBC

(Sprawa T-632/22)

(2022/C 482/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sberbank Europe AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: O. Behrends, lawyer)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 lipca 2022 r. odmawiającej udzielania skarżącej dostępu do oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością zgodnie z art. 18 SRMR⁽¹⁾, którą EBC sporządził w dniu 27 lutego 2022 r. w odniesieniu do oddziału skarżącej w Słowenii, Sberbank banka d.d;
- Obciążenie EBC kosztami skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że EBC nieprawidłowo zinterpretował i zastosował art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez błędne przyjęcie, że prawo dostępu każdej osoby do jej akt na podstawie art. 41 ust. 2 lit. b) karty ogranicza się do możliwości przeglądania akt, aby być w stanie wykonywać prawo do bycia wysłuchanym w odniesieniu do konkretnej podlegającej zaskarżeniu decyzji w rozumieniu art. 263 TFUE, nad którą obecnie pracuje odpowiednia instytucja. Skarżąca twierdzi, że prawo z art. 41 ust. 2 lit. b) karty ustanawia szerszą zasadę, iż organy administracji powinny być przejrzyste dla tych, których administrowanie dotyczy, i znajduje odzwierciedlenie w fakcie, że w przeciwieństwie do art. 41 ust. 2 lit. a) i art. 41 ust. 2 lit. c), art. 41 ust. 2 b) nie został ograniczony poprzez odniesienie do decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że EBC nieprawidłowo zinterpretował i zastosował art. 22 ust. 2 SSMR ⁽¹⁾ i art. 32 ust. 1 SSMFR ⁽²⁾. Skarżąca wskazuje, inter alia, że pojęcie akt nie zostało wąsko zdefiniowane przez art. 22 ust. 2 zdanie drugie SSMR, jako obejmujące wyłącznie dokumenty zebrane przez EBC dla celów szczególnej decyzji, nad którą trwają obecnie prace, oraz że definicja akt z art. 32 ust. 2 SSMR obejmuje wszystkie dokumenty z nadzoru EBC nad daną nadzorowaną jednostką. Skarżąca twierdzi, że w każdym razie art. 32 ust. 1 SSMFR nie może być interpretowany jako ograniczający zakres prawa z art. 22 ust. 2 SSMR, a art. 22 ust. 2 SSMR i art. 32 ust. 1 SSMR nie mogą być interpretowane jako ograniczające zakres prawa z art. 41 ust. 2 lit. b) karty. Skarżąca podnosi dodatkowo, że obydwa przepisy powinny zostać uznane za niezgodne z prawem, ponieważ nie można ich pogodzić z prawem wyższej rangi, jeżeli byłyby one interpretowane w sposób wskazany powyżej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem nawet na podstawie błędnego, zawężającego podejścia EBC do prawa dostępu do akt, ponieważ EBC nie wziął pod uwagę tego, że decyzja EBC z punktu widzenia przejrzystości, a dokładniej na podstawie decyzji EBC z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów EBC (EBC/2004/258/WE) ⁽⁴⁾, która była brana pod uwagę przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, podlega zaskarżeniu w rozumieniu art. 263 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽³⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) (2004/258/WE) (Dz.U. 2004 L 80, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2022 r. – ClientEarth/Rada

(Sprawa T-648/22)

(2022/C 482/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth AISBL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat C. Ziegler)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 sierpnia 2022 r. (SGS 22/3264) w sprawie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie tytułu IV rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus w odniesieniu do rozporządzenia Rady (UE) 2022/515 z dnia 31 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2022/109 w sprawie ustalenia uprawnień do połowów na rok 2022 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. 2022, L 104, s. 1), oraz
- obciążenie Rady własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie co do zakresu prawa strony skarżącej do dostępu do procedury odwoławczej na podstawie rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus wobec twierdzenia Rady, jakoby zarzuty strony skarżącej, że przyjmując rozporządzenia wprowadzające zmiany w TAC Rada działała poza granicami swoich kompetencji oraz nadużyła władzy były niedopuszczalne, ponieważ wykraczały poza zakres art. 10 rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie co do istotnych aspektów prawa wtórnego oraz zakresu kompetencji Rady do ustalania TAC na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE wobec faktu, że Rada dopuściła się:
 - oczywistych naruszeń prawa w odniesieniu do wpływu jaki miała mieć Umowa o handlu i współpracy na kompetencje Rady w zakresie ustalania TAC w sprzeczności z przepisami UE w dziedzinie rybołówstwa
 - oczywistych naruszeń prawa w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje Rada w dziedzinie ustalania uprawnień do połowów, ograniczonego celem maksymalnego podtrzymywalnego połowu określonym w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb; oraz
 - oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie w odniesieniu do granic swoich kompetencji na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do obowiązku Rady w zakresie:
 - wdrażania podejścia ostrożnościowego, zgodnie z art. 2 ust. 2 akapit pierwszy i drugi, a także art. 4 ust. 1 pkt 8 i art. 9 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb, ściśle ograniczonego celem maksymalnego podtrzymywalnego połowu;
 - wdrażania podejścia ekosystemowego, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb.
4. Zarzut czwarty, dotyczący oczywistego błędu w ocenie co do nadużycia władzy jakiego miała się dopuścić Rada, przyjmując rozporządzenie (UE) 2022/515 z dnia 31 marca 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2022/109 w sprawie ustalenia uprawnień do połowów na rok 2022 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. 2022 L 21, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2022 r. – Shamalov/Rada

(Sprawa T-651/22)

(2022/C 482/35)

Język postępowania francuski

Strony

Strona skarżąca: Kirill Shamalov (Sankt Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: adwokat A. Genko)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczaną i zasadną i w konsekwencji stwierdzenie nieważności następujących aktów:

- rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 8 kwietnia 2022 r. rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2022/581 (Dz.U. 2022, L 110, s. 3) w zakresie, w jakim do wykazu osób objętych sankcjami, w pozycji 908, dodano nazwisko skarżącego;
- decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 8 kwietnia 2022 r. decyzją Rady (WPZiB) 2022/582 (Dz.U. 2022, L 110, s. 55) w zakresie, w jakim do wykazu osób objętych sankcjami, w pozycji 908, dodano nazwisko skarżącego;
- rozporządzenia Rady (UE) 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 25 lutego 2022 r. rozporządzeniem (UE) 2022/330 (Dz.U. 2022, L 51, s. 1) w zakresie, w jakim umożliwia ono nakładanie sankcji na „wiodących przedsiębiorców lub osoby prawne, podmioty lub organy zaangażowane w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej ...” w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym decyzją Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim jej nowa redakcja umożliwia nakładanie sankcji na „wiodących przedsiębiorców lub osoby prawne, podmioty lub organy zaangażowane w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej ...” w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- aktów pozostawiających w wykazach, w szczególności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/1529 (Dz.U. 2022, L 239, s. 1) i decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 (Dz.U. 2022, L 239, s. 149) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego.
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędu w ocenie, podzielony na trzy części. Zdaniem skarżącego żaden z dowodów przedstawionych przez Radę nie spełnia wymogów europejskiego orzecznictwa dotyczącego standardu i jakości dowodów. Uzasadnienie Rady je wykazało jego zdaniem wiodącego charakteru skarżącego inaczej niż poprzez katagoryczne twierdzenie. Mimo że Rada została poinformowana o tym, że skarżący nie zajmuje już wysokich stanowisk kierowniczych, pozostawiła jego nazwisko w wykazie osób objętych sankcjami.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku uzasadnienia. Skarżący podnosi, że Rada nie przedstawiła żadnego indywidualnego, szczególnego i konkretnego powodu umożliwiającego zakwalifikowanie skarżącego jako osoby wiodącej.
3. Zarzut trzeci, dotyczący nadużycia władzy. Skarżący podnosi, że istnieje wiele poszlak wskazujących na to, że w celu objęcia skarżącego sankcjami Rada oparła się na oskarżeniach o nepotyzm, na co nie pozwalają normy, na których podstawie na skarżącego nałożono sankcje.
4. Zarzut czwarty, podzielony na trzy części, incydentalnie podnoszący niezgodność z prawem kryterium „wiodącego przedsiębiorcy”: z powodu braku wystarczającego związku między kryterium a zamierzonym celem; z powodu naruszenia zasad podstawowych Unii, w szczególności zasady równości i niedyskryminacji i wreszcie z powodu naruszenia zasady pewności prawa.
5. Zarzut piąty, dotyczący braku dowodu na posiadanie przez skarżącego przymiotu wiodącego przedsiębiorcy w kontekście pełnej kontroli decyzji Rady w dziedzinie sankcji indywidualnych.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2022 r. – Allegro/EUIPO (SMART!)**(Sprawa T-658/22)**

(2022/C 482/36)

*Język postępowania: polski***Strony***Strona skarżąca:* Allegro sp. z o.o. (Poznań, Polska) (przedstawiciel: M. Podbielska, radca prawny)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SMART! – zgłoszenie nr 18 525 530*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 sierpnia 2022 r. w sprawie R 712/2022-1**Żądanie***Skarżąca wnosi do Sądu o:*

- uchylenie w całości zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami na etapie postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2022 r. – Seopult/Komisja**(Sprawa T-660/22)**

(2022/C 482/37)

*Język postępowania: portugalski***Strony***Strona skarżąca:* Seopult LTD (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: A. Gaspar Schwalbach, C. Pinto Xavier i M. Cotrim, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4 i 5 decyzji Komisji z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Skarżąca podnosi trzy zarzuty na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-588/22 Renco Valore/Komisja, lub są do nich podobne.*

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2022 r. – Nagolimad – Serviços Internacionais/Komisja**(Sprawa T-668/22)**

(2022/C 482/38)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Nagolimad – Serviços Internacionais, SA (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: M. Afonso i J. Ferreira Faria, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w sprawie T-553/22 Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2022 r. – IP/Komisja**(Sprawa T-669/22)**

(2022/C 482/39)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: IP (przedstawiciel: adwokat J. Martins)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty słusznego i odpowiedniego odszkodowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji Europejskiej z dnia 18 stycznia 2022 r. w sprawie nałożenia na IP kary dyscyplinarnej w postaci rozwiązania umowy bez wypowiedzenia strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i niedochowania obowiązku uzasadnienia.

Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 10 załącznika IX do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL